

[Statsministeren.]

at når vi ikke har den politiske stabilitet i Danmark, som vi alle sukker efter, så skyldes det jo, at vi her i landet har ganske mange partier. Tallet er jo 10, og vi ved, hvilke vanskeligheder det giver. Det giver især vanskeligheder, når der i hvert fald er ét parti, der udelukkende føler opgaven og tilstedeværelsen her i tinget som den ene at lave demonstrations- og demagogipolitik, som siger sparto til alt, hvad vi nogen sinde har været ude for i dansk politik.

Hr. Schlüter sagde også noget om, at regeringens politik var forfejlet. Jeg vil gerne sige, at den i hvert fald ikke er fejlfri, men igen: alt, hvad der er lavet af politik her i dette folketing, er trods alt lavet i samarbejde med en ganske bred tilslutning i folketinget. Det har været, som jeg kaldte det før, et samarbejde over midten. Det har været et samarbejde, som er bredt, og især bredt i den betydning, at det har spændt over ganske mange modstående politiske synspunkter, f. eks. fra SF og socialdemokratiet og somme tider ud til og med det konservative folkeparti.

Hr. Morten Lange fra socialistisk folkeparti sagde, at det jo var en tålsom mindretalsregering, vi har haft i den senere tid. Det er rigtigt, vi har været tålsomme. Jeg mener også, at det er nødvendigt og rigtigt af en regering, der kun repræsenterer 30 pct. i dette folketing, at denne regering naturligvis også udviser — det er måske et betænkeligt udtryk — en vis ydmyghed. Men ydmygheden skal selvfølgelig ikke misforstås. Vi vil have lov til på afgørende måde at præge den politik, som vi jo skal lægge navn til, og jeg synes, det trods alle vanskeligheder er lykkedes.

Hr. Morten Lange var inde på spørgsmålet, om det skulle være muligt ligesom at lægge begyndelsen til noget, der kunne udvikle sig til økonomisk demokrati, og jeg bemærkede især, at hr. Morten Lange sagde noget om, at nogle konstellationer om midten — og her må det vel også betyde, at socialistisk folkeparti ville være med — uden tvivl skulle have muligheder for ligesom at komme i gang, få gjort en begyndelse. Jeg synes, det er en realistisk måde at vurdere dette problem på. Der er måske noget hos de partier, som også siger, at de ønsker at komme i gang med tankerne om økonomisk

demokrati, som kan give anledning til helt alvorlige og seriøse overvejelser.

Så er der det største problem, som vi har i dansk økonomi og dansk politik, nemlig arbejdsløsheden. Jeg vil her lægge vægt på at sige for det første, at mine udtalelser, som de er refereret og specielt er refereret i form af en overskrift i en avis, som jeg kender særdeles godt, ganske afgjort er refereret for enkelt og for ensidigt, for naturligvis er jeg klar over, at vi står over for et vældigt problem med arbejdsløsheden, som ikke er så enkelt, at vi kan udstede løfter om, at vi har fuld beskæftigelse i 1976.

Jeg er fuldstændig klar over med de oplysninger, man har fået om konjunkturerne udefra, at det opsving, som man trods alt venter, nok vil komme til at udvikle sig lidt langsommere, end vi hidtil har troet og håbet på. Jeg vil imidlertid lægge vægt på for det første, at vores egen indsats i folketinget, som egentlig ikke har været stærk nok, men alligevel er ganske stærk, vil have en mulighed for at mindske arbejdsløsheden og vil have en mulighed for at vende den negative udvikling. Jeg vil for det andet også mene, at konjunkturerne udefra alligevel tegner sig sådan, at man ikke behøver at se alt for pessimistisk på tingene. Jeg vil for det tredje også sige, at samarbejdet i de internationale økonomiske organisationer ligesom tilsiger alle landene at søge at finde løsninger på de økonomiske problemer, vi står over for. Det gælder ikke mindst EF, men det gælder også OECD og andre organisationer, som Danmark bl. a. er med i. Jeg tror, det er nødvendigt, at vi også lægger vægt på at bidrage til løsninger i en international målestok, ganske enkelt fordi der er sammenhæng i tingene, og fordi de økonomiske problemer, vi står over for, også er noget, vi møder i andre lande.

Der er én ting, jeg gerne vil sige, som jeg synes vi ikke har fået gjort nok ved i den folketingssamling, som nu er ved at ebbe ud, og det er boligbyggeriet. Regeringen spillede jo ud med et særligt forslag, der skulle hjælpe boligbyggeriet, således at vi skulle have muligheder for at nå de 40.000 lejligheder, der jo har været snakket så meget om. Jeg må erkende, at vi havde ingen muligheder for at komme igennem med det, og vi må altså indtil videre sætte vores lid til to ting. For det første det rente-